

ELISE KOVA

KONIEC ZEMSKÉHO
KRÁĽOVSTVA

MÁGIA ŽIVLOV 3

COO
BOO

Koniec Zemského kráľovstva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Elise Kova

Koniec Zemského kráľovstva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ELISE KOVA

KONIEC ZEMSKÉHO KRÁĽOVSTVA

MÁGIA ŽIVLOV 3

Z angličtiny preložila

Gabriela Patkolová

COO
BOO

*Pre Katie a Nicka,
za všetky tie nekonečné noci, keď ste strážili zdravý rozum
tejto Veternej čarodejky.*

PRVÁ KAPITOLA

Vhalla padala.

Vietor jej hučal v ušiach, keď sa hlavou dolu rútila do najhlbšej priepasti na svete. Jej mágia iskrila a prskala, keď sa pokúšala dostať bližšie k mužovi, ktorý sa kotúľal vzduchom pod ňou.

Rameno natahovala tak, až to bolelo. Ich pohľady sa stretli. Dokáže to. Dočiahne ho – musí. Jej tmavovlasý princ na ňu hľadel dohora v nevýslovnej panike, šepkajúc jej meno ako modlitbu vo vetre.

Keď Vhalline zakrvavené prsty hrabli do prázdna a len tesne minuli tie jeho, zvrieskla od mučivého zúfalstva, no snažila sa napriahnúť na ešte jeden pokus zachytiť ho – práve keď jeho telo drsne narazilo na skaly pod nimi.

Vhalla sa prudko posadila a striasla zo seba všetky prikrývky, čo na ňu navrstvili. Ruku vystierala pred seba, prázdnu. Po obočí jej stekali kvapky studeného potu a hlava sa jej točila. Dvojica

rúk jej zovrela dľaň a Vhalla pohľadom kľzala po južansky bledej pokožke hore k blankytno modrým očiam.

„Fritz?“ vydýchla zmätene.

„Vhal, vďaka ti, Matička!“ Fritz ju pustil, aby sa jej vzápätí hodil okolo krku.

Vhalla sa snažila upratať si v hlave a prinútiť ju, aby znovu fungovala. Ležala vo vojenskom stane, svetlo dnu prenikalo cez plachtovinu zahádzanú vrstvou konárov a machu. Pošúchala si hlavu a ohmatala obvazy, ktorými bola omotaná.

Obvazy... Krv... *Dokaličený muž v čiernom brnení a v kaluži vlastnej krvi.*

„Aldrik?“ spýtavo sa otočila k Fritzovi.

Južan sa strhol pod náhlou intenzitou jej pohľadu. „Vhal... Ty... Musí ťa prezrieť Elecia, keď už si sa prebrala.“ Fritz sa jej nedokázal pozrieť do očí.

„Aldrik?“ zopakovala piskľavým hlasom.

„Zájdem po ňu. Prespala si takmer dva dni a...“

Vhalla hrabla po svojom bľabotajúcom priateľovi a schmatla ho za halenu tesne nad drôtenou košeľou. Pritiahla si ho bližšie, skrúcajúc látku prstami. Fritzovi sa v tvári miešala bolesť so strachom, čo u neho ešte nevidela. Vhallino srdce sa nevedelo rozhodnúť, či má vyskočiť z hrude alebo úplne zastať.

„Kde je Aldrik?“ Ruky sa jej triasli od sily, akou sa v hrôze držala Južana.

„Vhal, princ, ten pád, on...“ Fritzove oči jej rozpovedali zvyšok.

„Nie...“ Hlava jej klesla, keď ju naplno zasiahol šok. Nebola dosť rýchla. *Nebola dosť rýchla a Aldrik bol teraz...*

„Žije.“ Fritz jej nežne priložil dlane na plecía a Vhalla mu bola vďačná, lebo potrebovala oporu.

Roztrasenými prstami mu prešla po lícach, akoby chcela do seba vpiť pravdu, ktorú vyslovili jeho pery. Jej radosť však kalili obavy zrkadliace sa v očiach jej priateľa. „Čo?“ zachripela. „Čo sa stalo?“

„Nie je na tom dobre.“ Fritz pomaličky pokrútil hlavou.

„Kde je?“ dožadovala sa Vhalla.

„Vhal, nemôžeš.“ Stisk na jej plecích zosilnel.

„Kde je?“ Nedokázala dýchať. Zrazu sa jej nedostávalo vzduchu; určite sa udusí, ak ju nepustia za ním. „Musím ho vidieť.“

„Nemôžeš...“

Už nepočúvala nijaké namietky. Vyskočila na nohy a vybehla zo stanu ešte skôr, než Fritz dopovedal. Celé telo ju bolelo a z rýchlych pohybov sa jej opäť točila hlava. Bolesť utlmil pohľad na tábor. Bol obohnaný zákopmi. Stany boli pozakrývané kamuflážou, na stromoch hliadkovali lučištníci a dokola bol vytvorený ochranný periméter – vojaci sa tu rozložili a plánovali sa tu zdržať.

„Vhalla, prosím, musíš sa vrátiť do postele,“ žobronil Fritz.

„Kde je?“ Vytrhla si rameno z Fritzovho zovretia a pokúšala sa odhadnúť, v ktorom stane by mohli ukrývať korunného princa. Pohľad jej pristál na stane s dvomi vojakmi po oboch stranách a rozbehla sa.

Kým sa vojaci rozhýbali, bola takmer dnu.

Takmer.

Narazila do jedného z nich, ktorý si zastal medzi ňu a vchod. Šokovaná zažmurkala. „Nechaj ma vojsť,“ prikázala mu výhražne.

„Máme rozkaz, že dnu nesmie nik okrem Cisára, jeho rodiny, klerikov a poradcov.“ Vojaka zjavne netešilo, že jej musí zvestovať tú nepríjemnú správu. V každom jeho slove bolo cítiť náznak súcitu.

„Nechaj ma vojsť.“

„Mrzí ma to, ale nesmiem. Máme príkazy.“

Vhalla vedela, že ju prosí o porozumenie. Rozumela mu dokonale. Rozumela tomu, že jej pre nič za nič bránia ísť za Aldrikom. No potrebovala vidieť svojho princa; nebol živý, kým ho nevidela.

Nohami sa zaprela do zeme a zovrela päsť. Jej mágia sa ešte nestačila obnoviť od vysilenia počas pádu, a keď sa k tomu pridružili fyzické zranenia, Vhalla sa cítila slabunká ako dieťa. No nemienila pripustiť, aby to na nej bolo vidno. „Nechaj ma vojsť, inak...“

„Inak čo?“

Vhalla stuhla krv v žilách. Pomaličky sa otočila tvárou k najmocnejšiemu mužovi na svete, Cisárovi Solarisovi. Aldrikov otec si ju premeral s neskrývaným pohrdaním. Vinil ju za stav svojho syna. *No, konečne mali niečo, na čom sa zhodli.*

„Vráť sa do svojho stanu, Yarlová,“ prikázal.

Vhalla sa párkrát zhlboka nadýchla. Bola majetkom koruny. Tento muž ju vlastnil, kým mu nezaručí jeho víťazstvo nad Severom. A ak platilo ultimátum, ktoré jej dal pred pár dňami, jej sloboda závisela aj od ukončenia vzťahu s jeho synom – vzťahu, ktorý sa začal takmer pred rokom, vzťahu, ktorý z nej urobil tajnú lásku korunného princa Aldrika.

„Nepočula si ma?“ širokoplecí južanský panovník pristúpil o krok bližšie.

Vo vzduchu viselo napätie a vojaci za ňou zadržali dych.

„Vhalla, výborne – si hore.“ Vhalla sa otočila a uvidela, ako sa plachta na Aldrikovom stane zatvorila za Eleciou. „Musím ťa skontrolovať.“ Žena prešla pomedzi vojakov a vzala Vhallu pod pazuchu. Ešte nikdy neboli so snedou ženou v takom tesnom fyzickom kontakte. „Poďme!“

Až na rozkaz v Eleciinom hlase sa Vhalla konečne rozhýbala. Dovolila žene, aby ju viedla späť do stanu, ktorý práve opustila. No jej pohľad zostával vzdorovito vpitý do Cisárovho. Pred ňou Aldrika neskryje, nie, pokým ešte dýcha.

„Vlez tam,“ zamrmlala Elecia a v podstate Vhallu vsotila do jej stanu, rovno na Fritza.

„Čo máš za problém?“ Vhalla zažmurkala na gániacu ženu, ktorá v ničom nepripomínala ustarostenú kleričku, ktorá ju práve odprevadila cez celý tábor.

„Čo za problém máš ty?“ zasyčala Elecia a klesla na kolená oproti Vhalle. „Počas toho pádu si potratila aj tú štipku rozumu, čo si mala? Teraz nie je najvhodnejší čas provokovať Cisára.“

„Z vysoka kašlem na...“ Fritz jej nasilu zapchal ústa dlaňou, aby jej zabránil vysloviť tie zradcovské slová. „Môžeme sa všetci trochu vydýchať, prosím?“ Fritz vystrel voľnú ruku k Elecii.

Vhalla zazerala na kučeravú ženu. Priateľka alebo nepriateľka? Stále nevedela, na ktorej strane stojí Aldrikova sesternica. Bolesť a zlosť v Eleciiných smaragdových očiach Vhalle prezradili, že aj ona mala rovnaký problém definovať, ako sú na tom.

„Čo je s Aldrikom?“ spýtala sa to jediné, o čom by sa mohli baviť pokojne, len čo Fritz odtiahol ruku z jej úst.

„Nie.“ Elecia zavrtila hlavou. „Pýtať sa budem ja.“

„Čože?“

Žene sa podarilo vyvieť Vhallu z rovnováhy a chopila sa príležitosti. „Ako medzi tebou a mojím bratrancom vzniklo Puto?“

Spomedzi všetkých tých otázok, ktoré Vhalla čakala, že sa jej spýta, Elecia si vybrala tú, ktorú by netipovala ani vo sne. Zaskočená vyhabkala: „A-ako?“

„Neprekvapuje ma, že si mi to nepovedala ty,“ durdila sa Elecia. „Ale on?“ Plná pochybností popoťahovala svoje špirálovité kučery. Rýchlo sa však spamätala a opäť sa rozzúrila. „Čo si mu urobila? Čím si sa mu vyhrážala, aby o tom mlčal?“

„Ako sa opovažuješ?!“ Vhalla by jej najradšej vydriapala tie vyčítavé oči z jamôk. Mala chuť roztrhať ju na kusy. „Ak si myslíš, že by som niekedy urobila niečo, čo by mu ublížilo...“ Bola taká nahnevaná, že nedokázala sformulovať vetu.

„Prestaňte, obe!“ Fritz v živote nepoužil taký prísny tón a obe ženy to okamžite zarazilo. „Nie ste nepriateľky. Bojujete na tej istej strane.“

Vhalla sa zamračila na Eleciu a tá jej výraz opätovoľala.

„Elecia, vieš, že Vhalla by Aldrikovi nikdy neublížila.“ Otočil sa k Vhalle. „A ty, Vhal, si nevieš predstaviť, ako sa Elecia bála o princa, ale aj o teba.“

Elecia namosúrene civela do kúta stanu, frustrovaná, že ju Fritz tak kompromitoval.

„Ako si to zistila?“ Vhalla hodila škriepky za hlavu.

„Nezistila by som to, keby som vás neliečila oboch. Väčšina klerikov, mágov či nemágov, by to nezistila.“ Elecia nevynechala

príležitosť vystatovať sa. „No všimla som si, že keď sa polepšilo tebe, tak aj jemu. Okrem toho, aj jeho mágia bola *iná*, keď som ho prezrela magickým zrakom. Postrehla som to už na Križovateľke, keď som ho liečila, ale považovala som to za vedľajší účinok jedu; a keď vyzdravel, zamaskovala to jeho sila. Preto som si nebola istá, kým mi to Fritz nepotvrdil.“

Vhalla zagánila na Fritza a toho zrazu náramne zaujímala špi-
na pod jeho nechtami.

„Ako k domu došlo?“ Elecia sa zhlboka nadýchla. „Viem, že nie v Priesmyku. Toto spojenie je hlbšie, staršie, stabilnejšie.“

Vhalla si vzdychla a dlaňami si počúvala oči. Túžila vidieť Aldrika. No keď to nešlo, u Elecie mala najväčšiu šancu zistiť pravdu o jeho stave. A ak to znamenalo, že musí vyhovieť otravnej paničke, tak dobre. „To ja som vytvorila Puto...“

Pre Fritza to nebolo nič nové. Vhalla sa jemu a ich, dnes už mŕtvej, priateľke Larel zdôverila pred mesiacmi. No niektoré detaily si vtedy nechala pre seba, tak so zaujatím počúval. Elecia na ňu skepticky žmúрила, akoby sa jej nechcelo veriť príbehu o učnici z knižnice, ktorá vytvorila magickú formulu a tým aj Puto s korunným princom, čím mu zachránila život.

Keď raz začala rozprávať, nedokázala prestať. Tie týždne a mesiace z nej pryšťali, kým im nevyrozprávala všetko. O Pute, o Noci ohňa a vetra, ako s Aldrikom rozšírili Puto Spojením a ako jej jeho mágia už nemohla ublížiť. Všetko to zo seba dostala von. Tajomstvá, ktoré si tak chránila a ktorých sa vzdala, len aby sa utvrdila v tom, že žije, a aby získala dôveru ženy, ktorá jej to mohla potvrdiť.

Len čo Vhalla dohovorila, Elocia si prešla palcom po perách a zamyslene si obhrýzala necht. „To by vysvetľovalo mnohé,“ zamrmlala.

„A teraz mi povedz ty, ako je na tom Aldrik,“ zopakovala opatrne Vhalla.

„Nie dobre.“ Elocia pokrčila plecami.

Vhalla si všimla, ako sa Elocia zhrbila od únavy, a pripravila sa na najhoršie.

„Nemal by byť medzi živými.“ Sťažka si povzdychla. „Ale už rozumiem, prečo je. Ako som povedala, to Puto je hlbokým spojením medzi vami dvomi. Nič také som dosiaľ nevidela, aj keď s Putami nemám veľké skúsenosti... Tak či onak, nepochybujem o tom, že pri živote ho držíš ty.“

„Ja?“ Úľava ustúpila novému strachu.

„Puto si vytvorila ty a tvoja mágia funguje ako kotva. Ako som vravela, keď si pookriala ty, polepšilo sa aj jemu. Čím si bola silnejšia, tým viac si mala na rozdávanie...“

„Takže bude v poriadku?“ prerušila ju netrzeplivo.

„To som nepovedala.“ Tie slová Vhallu zasiahli ako ostrý nôž v hrudi.

„Ale, veď m-mne je už lepšie,“ vyhrkla.

„Nie, od toho máš ešte ďaleko.“ Elocia nič neprikrášľovala. „Nie si ešte zdravá a tým, že udržiavaš pri živote aj jeho, sa tvoja liečba predĺži o deň – prinajmenšom – v porovnaní s tým, čo by si tvoje telo vyžiadalo. Jeden človek neudrží pri živote dvoch; taká silná nie si.“

„Bude v poriadku.“ Nič iné si Vhalla nepripúšťala.

„Ty si ho nevidela!“ zahriakla ju Elecia. „Robím, čo môžem, no naše zásoby sa stenčujú. Je slabý a chradne – snažím sa, aby sa mu aspoň nepohoršilo. No nepreberá sa. Stratil veľa krvi a na hlave utŕžil obrovskú ranu.“ Pod ťarchou pravdy začínala jej maska nezaujatej kleričky opadať. „Neviem, či to bude ešte Aldrik, keď sa preberie.“

Na trojicu doľahlo ticho, kým spracúvali Eleciine slová. Vhalla zvierala svoju košeľu na bruchu. Svet bol krutý, *prliš krutý*.

„Nie,“ zašepkala Vhalla. Odmietala uveriť, že by ho Bohovia nechali nažive, len aby mohla sledovať, ako zomiera alebo ako sa z neho stane iný muž. „Čo bude ďalej?“ Nemuseli ste byť vojnový stratég, aby vám došlo, že hrať sa na mŕtveho chrobáka v srdci nepriateľského územia nebol najlepší nápad.

„Ešte neviem. Naposledy som počula, že Cisár s veliteľmi o tom stále diskutujú. Mne nič neprezradí.“ V Eleciinom tóne bolo počuť, že sa jej to úprimne dotklo.

Vhallina myseľ uvažovala tak rýchlo, ako už dávno nie. Akoby sa znovu predierala hlbokými poznatkami Imperiálnej knižnice. Myšlienky jej bzučali v hlave a sústredili sa na jediný inštinkt: zachrániť muža, ktorého milovala.

„Čo potrebuješ, aby si ho zachránila?“

„Viac liekov, čisté obvazy, skutočné jedlo – aj keby som mu ho mala napchať do hrdla – a miesto, kde môže odpočívať bez ustavičného strachu, či nás nenapadnú.“ Elecia nevymenovala nič, čo by už Vhalla sama neodhadla.

„Hlavné mesto Severu, Soricism.“ Vhalla vedela, že pred mesiacmi sa pri ňom usadila armáda, ktorá mesto oblieha. Išlo

o jednu z prvých vecí, ktoré Cisár oznámil ľudu po jeho návrate do Hlavného mesta Ríše, ešte predtým, ako sa Vhalla stala Veternou čarodejkou.

Elecia prikývla. „Lenže v tomto stave s ním nemôžeme hýbať. Na presun by musel zosilnieť. A keď ním aj budeme môcť hýbať, budeme postupovať veľmi pomaly a nemáme dosť mužov na odrazenie útokov.“

„Tak sem musíme dostať lepšie lieky, aby ho uzdravili; lieky a viac vojakov. Na jeho ochranu pri presune,“ uvažovala nahlas Vhalla.

„Na čo myslíš?“ Fritz rozoznal výraz na Vhallinej tvári.

„Niekto bude musieť doručiť správu.“ Vhalla netušila, prečo sa vôbec zdržiavala hovorením „niekto“. „Koľko času mu zostáva?“

„Neviem. Už mal byť mŕtvy,“ hlesla Elecia.

„Koľko času mu zostáva?“ zopakovala Vhalla.

„Bez liekov možno týždeň...“ Tie slová boli rozsudkom smrti a všetci to vedeli.

„Do Soricia je to týždeň pochodu.“ Nikto Vhallu neopravil v jej hodnotení situácie. Správne si zapamätala, čo vravel Cisár, než sa vydali k Priesmyku. Začala päste. „Pôjdem ja.“

„Čože?“ vybafol Fritz. „Vhal, je to týždeň cez územie nepriateľa, aby si sa dostala na miesto, kde si nikdy nebola!“

„Nikto nebude rýchlejší ako ja.“ Plne sa sústredila na Eleciu, akoby jej plán závisel od jej súhlasu. „Popoženie koňa vetrom. Pre vojsko s pešákmi je to týždeň; mne to zaberie ani nie polovicu času.“

„Nemožné,“ zamietla Elecia.

„Je nesmierne povzbudivé, ako mi veríš,“ utrúsila Vhalla britko. Eleciu zaskočil drzý tón Východniarky. „Pôjdem a pošlem vám najrýchlejších jazdcov s liekmi. Zvyšní muži, ktorých potrebujete, prídu za nimi.“

„Prečo by som mala prižmúriť oko nad samovražednou misiou?“ mračila sa Elecia. „Veď ty si to hlavné, čo ho drží pri živote.“

„Sama si to povedala. Ani ja ho *nedokážem* udržať nažive.“ Pravda chutila horko. „Naše Puto mu možno zabránilo odísť do Otcovej ríše posmrtného života, no nespasí ho. Ak pôjdem, *možno* zomriem, možno stratí naše Spojenie a *možno* zomrie.“ Tie slová ju pálili na perách. „Ale ak nepôjdem, celkom určite zomrie.“

Elecia hodnú chvíľu váhala. „Povedzme, že podporím túto šialenosť,“ odmlčala sa, aby si odhryzla z nechta. Zlovyk, ktorý pred Vhallou dosiaľ neukázala, „lenže Cisár ti nikdy nedovolí odísť. Neviem, čím si ho tak nasrdila, no nespustí ťa z očí.“

„Tak odídem v noci, kým bude spať.“

„Myslíš to vážne?“ Vhalla postrehla, ako sa v Eleciinej tvári mihla nová emócia. Toto u nej videla iba raz po tej piesočnej búrke: rešpekt.

„Čo urobí? Vyšle za mnou jazdcov?“ Vhalla sa zasmiala; mix šialenstva a zúfalstva mal chlácholivý účinok. „Ktorý z koní je najrýchlejší?“

Elecia ani nerozmýšľala a hneď odvetila: „Bojovník.“

„Bojovník?“ Vhalla meno koňa nepoznala.

„Aldrikov... ale tá beštia nedovolí, aby sa k nej priblížil niekto iný. Nemohli sme ho ani odviešť. Len poslušne kráčal za koňom, cez ktorého prevesili Aldrika.“

Vhalla vytesnila predstavu Aldrika – krvavého, zomierajúceho a nedôstojne prehodeného cez konský chrbát. Keď sa prebudí, bude to len zlý sen. Bude v bezpečí a *prebudí sa*. „Tak pôjdem na Bojovníkovi.“

„Prišla si aj o uši spolu s rozumom?“ Elecia prevracala oči. „Bojovník tá...“

„Nechá ma na sebe jazdiť.“ Vo Vhallinom hlase bolo cítiť taký pokoj a istotu, že Elecia zmlkla. Prejzdila vedľa toho koňa takmer celý kontinent a časť jeho pána žila v nej. „Výrazím po zotmení. Budem potrebovať nejakú mapu.“

„Hračka, zoženiem ti kompas,“ uvažovala Elecia nahlas. „Soricium je na sever odtiaľto.“

„Počkať, ty s tým súhlasíš?“ Fritz zažmurkal na Eleciu a otočil sa k Vhalle. „Nie, Vhal, to nesmieš.“

„Prečo?“ Vhalla zazrela na svojho zradného priateľa.

„Nie, ja-ja som si myslel, že som stratil aj teba... a ty si teraz takmer v poriadku... nemôžeš odísť...“ Hlas jej priateľa stíchol do šepotu.

Vhalla si uvedomila, že aj keď sa v Priesmyku prezradila ako Veterná čarodejka a zahodila krytie Serien Leral, stále potrebovala jej srdce. Potrebovala to pancierové a z krvi ukuté bezcitrné brnenie, ktoré si okolo seba vystavala Serien. Ak ho v sebe nenájde, nedokáže odísť.

„Fritz,“ prihovorila sa mu šeptom. Pritiahla si ho a pevne ho objala. Kdesi hlboko vnútri Vhalla objímala samu seba, to dievča, ktoré sa ešte vždy chvelo, triaslo a plakalo. „Bude to dobré. Musím to urobiť.“

„Prečo?“ fňukal Fritz.

„Vieš prečo.“ Vhalla sa nežne zasmiala. „Milujem ho.“

„Láska z teba urobila hlupaňu,“ zamumlal jej do hrude.

Vhallin pohľad sa stretol s Eleciiným, keď odvetila: „Viem.“

Spola Západniarka, spola Severanka si pokojne premeriavala Vhallu, akoby hodnotila to, čo sa Vhalla chystala povedať.

„No ak mám byť hlupaňou, tak len pre neho. Spadla som pre neho prihlboko, aby som to teraz vzdala a nechala ho odísť.“

„Zmenila si sa, Vhal.“ Fritz sa odtiahol a počúchal si oči.

„Viem.“ Nemalo význam zapierať.

Zvyšok dňa strávila s Fritzom a opúšťala ho s prísľubom, že ho bude čakať v Soriciu. Nezostávalo im iné, iba tomu prísľubu veriť. Keď po ňu večer prišla Elecia, zdalo sa, že Fritz sa už upokojil – rezignoval.

„Kam ideme?“ zašepkala Vhalla, keď si všimla stan, ku ktorému kráčali.

„Myslíš si, že by som ťa nechala odísť bez toho, aby si ho videla?“ Elecia úkosom pozerala po Vhalle, čím ich nezvyčajný vzťah premenila na priateľstvo.

„Ak to zistí Cisár...“ Vhalla sa obzrela ponad plece. Pamätala si Eleciino varovanie.

„Nezistí.“

Ihneď pochopila, odkiaľ berie tú istotu. Jej zdroj stál po stranách vchodu do stanu. Dvaja vojaci celí v čiernom, členovia Čiernej légie – mágovia. Pre Vhallu boli bezmennými cudzincami, no snažila sa zapamätať si ich tváre, keď ju bez slova vpustili dnu. Boli to tváre dobrých mužov.

Vo vzdialenom kúte horel osamotený plamienok. Vznášal sa nad kovovým diskom a sotva vyžaroval dosť svetla, aby videla. Bol taký malý, že pod tou haldou maskovacieho krovia prevládala v stane takmer úplná tma. Atmosféra dnu bola sklúčujúca. Páchlo to tam po krvi, telesných tekutinách a *smrti*.

Pri pohľade na neho klesla na kolená a rukou si zakryla ústa, aby nevykrikla od radosti a zúfalstva.

Aldrikove oči boli opuchnuté tak, že sa nedali otvoriť. Celý bol pozakrývaný stohom diek, no tu a tam sa jeho telo striaslo, akoby mu bola zima. Len to a ešte pomalé dvíhanie a klesanie hrudníka boli jedinými známkami života. Každý centimeter tela mal pokrytý žltým obvazom, čo mokval hnisom. No najhrozivejšie pôsobila tá veľká rana na spánku, z ktorej sa neúnavne rinula krv.

Načiahla sa a vzala princa za zabandážovanú ruku, aby si ju privinula. Pravú ruku, ruku, ktorá jej písala listy, ruku, ktorá ju ískala vo vlasoch, kým spala, ruku, ktorá si pridržala jej tvár, keď ju bozkával; tá úžasná ruka bola plná nekonečných možností a teraz bezvládne spočívala v jej dlaniach.

„Prečo si mi to urobila?“ zachripela Vhalla. Robila, čo mohla, aby udusila vzlyky a neprebudila celý tábor.

„Aby si ho videla,“ povedala Elecia smutne.

„*Aby si ma zlomila.*“ Vhalla sa opäť prinútila pozrieť na Aldrikovu tvár a ten pohľad na ňu zapôsobil ako neviditeľný meč, ktorý ju rozpáral od hrdla až po žalúdok. Všetka sila, ktorú v sebe zbieerala, bola preč. Odhodlanie vyprchalo s jeho blízkosťou. Teraz ho predsa nemôže opustiť. *Nedokáže to.*

„Aby si videla, že ak to nedokážeš, zomrie,“ zašepkala Elecia. „Tvoj nápad je bláznovstvo a s najväčšou pravdepodobnosťou vás oboch zabije. Hneval by sa, že som ťa v tom podporila. Ale jeho život si cením oveľa viac ako tvoj.“

Vhalla sa trpkó zasmiala. „Máme viac spoločného, ako sme si mysleli.“ Usmiala sa a Elecia tiež.

„Svoju časť dohody dodržím; udržím ho nažive prinajmenšom ďalších sedem dní. Máš moje slovo,“ prisahala Elecia.

„Nepotrúva to tak dlho.“ Vhalla hľadela na svojho princa a hrud' sa jej plnila bolestivou clivotou. Nežne mu vzala líca do dlaní, no on sa ani nepohol. „Poletím ako vietor.“

„Tu máš.“ Elecia jej podala pár zvitkov. „To potrebujem od prvých jazdcov a toto od hlavnej družiny, čo príde po nich. Odnes to Hlavnému majorovi Jaxovi; nikomu inému.“

Vhalla spoznala meno Hlavného majora Čiernej légie a vzala si zvitky spolu s kompasom.

„Jax sa o Aldrika postará. Dôverujem mu.“ Eleciina istota donútila Vhallu zapamätať si toho človeka. Očividne u tejto ženy, ženy, s ktorou sa Vhalla len učila vychádzať, prešiel nejakým testom.

Veterná čarodejka sa naposledy otočila k nevládnemu princovi. Nemienila vysloviť to osudové rozlúčkové slovo. Namiesto toho sa bez ostychu naklonila a pobožkala ho na dopraskané a potrhané pery. Elecia sa ani nepohla a nijako to nekomentovala. Jej mlčanie prezrádzalo veľa o akceptovaní Vhallinho vzťahu s korunným princem.

Bojovníka ustajnali na okraji tábora a Vhalla k nemu kráčala od Aldrikovho stanu v hrozivom tichu. V svojom vnútri skrýva-

la sebaistú, nebojácnu a šikovnú ženu. Tú ženu, ktorá zachráni svojho princa – opäť – a dobyje Sever. Ženu, ktorá prudko kontrastovala s dievčinou, ktorá by najradšej ukryla svoju užalostenú tvár pred svetom, schúlila sa pod Aldrikove deky a odovzdala ich osud do rúk bohom. Ak mali prežiť či umrieť, urobili by to bok po boku.

Bojovník ani nezaerdžal, ani nedupal kopytami, keď sa Vhalla priblížila. Načiahla sa k nemu a napäto čakala. Dľaňou mu prikryla veľké nozdry, popri nich to bola dľaň trpaslíka. Kôň netrpezlivo odfukoval. Kútiky úst sa jej vytočili dohora, priam žalosťne dobre mu rozumela. Aj ona bola nedočkavá.

„Ešte som nezažila, aby k sebe pustil niekoho cudzieho,“ zašepkala akási žena do noci.

Vhalla s Eleciou sa otočili v panike, že ich odhalili. Niekoľko krokov opodiaľ stála Majorka Realeová. Cez plece mala prehodенú drôtenú košeľu a malú brašnu. Ani jedna staršej žene nič nepovedala.

„Myslíš si, že môžeš odísť len tak?“ Majorka si jedným zdravým okom premerala Vhallu. „Severania ťa skolia, ani sa nenazdáš.“

„Takto som ľahšia.“ Vhalla zostávala pri Bojovníkovi, pripravovaná vyšvihnúť sa naňho a utiecť, keby išlo o pascu.

„A nechcela by si aspoň drôtenú košeľu, čo vyrobil, aby ťa chránila?“

Vhalla zmeravela.

Majorka Realeová sa zasmiala hlbokým, ale tlmeným hlasom. „Myslíš si, že sme si nedali dve a dve dokopy? Všetci sme verní princovi, ale nie som si istá, či by niekto z nás skočil z útesu za

niekým, koho nemiluje.“ Podišla k Vhalle a podala jej košeľu, ktorú jej Aldrik vyrobil, než opustili palác.

„Odkiaľ to máte?“ zašepkala Vhalla.

„Tvoj výstroj má naša falošná Veterná čarodejka,“ vysvetlila Majorka Realeová. Vhallu šokovalo, keď počula, že jedna z jej dvojníčok je stále nažive. „Istý čas som strávila vo Veži – ako mnohí zo staršej generácie mágov. Pomáhala som trénovať Aldrika, keď bol ešte chlapec.“

Od prekvapenia zostala ako obarená. Vždy jej prišlo čudné uvažovať o Aldrikovi inak ako o tom stoickom princovi, akého poznala.

„Videla som nášho princa vyrastať. Videla som ho v lepších aj horších chvíľach, silného aj nie až takého silného, ako by si želal, aby ho ľudia vnímali.“ V modrom oku majorky z Juhu sa leskla pravda. „Nikdy som ho nevidela správať sa tak, ako to robí v tvojej prítomnosti, Vhalla Yarlová. A mám aj dosť rozumu na to, aby som vedela, že si naša najväčšia šanca na záchranu jeho života.“

Vhalla si s obrovskou pokorou obliekla košeľu. Stále jej dokonale sedela.

Potom jej majorka podala brašnu. „Trochu jedla – neboj sa, nijako ťa nezataží – a môj list pre Majora Jaxa.“ Na Vhallin zvedavý pohľad Majorka vysvetlila: „Chcem, aby sa vedelo, čo si urobila – čo robíš – pre nášho princa.“

Vhalla práve odkladala Eleciin zoznam a kompas do brašny, keď úchytkom zachytila odklesk striebra.

„Ešte zbraň.“

Vhalla vytiahla malú vrhaciu dýku, ktorú si kúpila s Danieľom v Križovatke. Elecia jej rýchlo pomohla pripevniť si ju na rameno.

„Prečo to všetko robíte?“ zašepkala Vhalla. Tu išlo o viac ako len lásku poddaných k svojmu princovi. Majorka Realeová dobre vedela, že bude čeliť Cisárovmu hnevu za pomoc pri jej úteku.

„Lebo bez ohľadu na to, ako ďaleko sme, Veža sa o svojich postará.“

Majorkine slová utíšili búrku citov vo Vhallinom srdci aspoň na okamih. Vojaci po oboch stranách stanu, Elecia a teraz aj Majorka; Vhalla nemala ani potuchy, koľkí ďalší bojovali svoje vlastné súboje ako mágovia vo svete, ktorý ich nenávidel. Začala päsťe.

„A teraz chod.“ Majorka Realeová sa chvatne obzrela ponad plece. „Keď odtiaľto to monštrum vybehne, všetkých pobudí. No ty sa neobzeraj, Yarlová, rozumieš mi?“

Vhalla prikývla a vyšvihla sa do Bojovníkovho sedla. Mala pocit, akoby sedela na obrovi. Kôň bol vyšší ako niektorí muži, ktorých poznala, a jeho sila na ňu pôsobila povzbudivo.

„Dodrž svoje slovo,“ zašepkala Elecia a odstúpila.

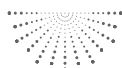
„Ty dodrž to svoje.“ Vhalla sa naposledy zahľadela do Eleciiných smaragdových očí a spoločne spečatili pakt o záchrane princovho života.

Majorka Realeová aj Elecia rýchlo zmizli pod krovinovou kamuflážou a Vhallu tam nechali samu. Vzala opraty, aby si nimi dodala odvahy. Naposledy sa obzrela za provizórnym prístreškom, pod ktorým oddychoval princ. Bolesť a vinu nahro-

madenú v hrudi jej srdce pumpovalo do žíl, v ktorých bublali mučivým tempom.

Popchla koňa a ucítila, ako sa zaknísal, keď mu pod kopytá priviala vietor. Lenže Bojovník bol múdry tvor, rýchlo začal dôverovať jazdcovi, ktorého uznal za hodného. Unášal ju z tábora, čo sa prebúdzal do chaosu, popri vojakoch v čiernom a do temného neznáma.

DRUHÁ KAPITOLA

Hustá klenba pralesa neprepustila na zem ani štipku mesačného svitu. Konáre kríkov Vhalle škriabali nohy aj cez odev, keď cvá- lala, takmer nič nevidiac, preč z tábora a do temného lesa. Zvuky prebúdajúceho sa cisárskeho vojska čochvíľa stichli a ich ozvenu pohltilo praskanie krovia po oboch stranách.

Vhallino srdce pretekalo s Bojovníkovými kopytami o naj- hlasnejší zvuk v džungli. Toto bola buď tá najmúdrejšia, alebo najhlúpejšia vec, akú kedy urobila. Pritisla sa tesnejšie ku koňovi, aby bola čo najnižšie a nezmietol ju dolu nejaký konár. Opúšťala svoje stanovište; ignorovala vôľu Cisára – muža, ktorý ju vlastnil.

Jeden prejav vzdoru za druhým. Rozhodla sa. V momente, keď zmobilizovala vojakov v Priesmyku, nakreslila hrubú čiaru medzi ňou a Cisárom. Možno vlastní jej telo, ale jej srdce a myseľ mu nepatria.

V ušiach sa jej ozývali podmienky jej rozsudku. *Ak utečie, bude popravená Aldrikovou rukou*, rukou, ktorá jej v skutočnosti nemohla ublížiť pre magické Puto, čo medzi nimi existovalo. Vhalla pevne

zovrela päste a otvorila Kanál na maximum. Ak sa jej to podarí, prežijú, ak zlyhá, obaja zomrú. Tretia možnosť neexistovala.

Neobávala sa dupotu koňa, čo sa niesol husto porastenou krajinou. Vedela, že duní ako búrka a zemetrasenie. No v noci bola iba čiernou šmuhou. Nič ich nedostihne s vetrom pod kopytami.

Vytiahla kompas z brašny a vyčkávala za záblesk mesačného svetla, aby skontrolovala smer – presne na sever, ubezpečila sa. Ak sa to družine podarí za sedem dní, ona to dokáže za tri. Nesúhlasne nad sebou pokrútila hlavou. Zvládne to za dva.

V jej vnútri začalo klíčiť semienko pochybností zalievané strachom. Ak nebude dosť rýchla, ak Elecia nedodrží svoj sľub, Aldrik zomrie. Prvý muž, ktorého skutočne milovala, zomrie, a ona bude dni cesty ďaleko. *Zomrie bez toho, aby sa rozlúčili.*

Vyhнала tie zradné myšlienky z hlavy. *Nie!* On bude žiť. Presviedčal ju o tom každúcky úder jej srdca. Cez Puto cítila jeho tep, chlácholivý v jej zúfalstve. Spojenie bolo živé, Puto bolo živé a vďaka tomu vedela, že aj on je živý.

Bojovník trielil nocou ako zmyslov zbavený. Zdal sa neúnavný. Dovolil Vhalle podľahnúť vyčerpaniu zo šera priamo v sedle bez zastavenia. Sledovala, ako nad ňou v ranných lúčoch prebleskujú konáre obrovských stromov, ako farby blednú z oranžovej do denného svetla. Vhalla nepoľavila.

Znovu popchla koňa a pleskla opratami. Za svetla museli cválať ešte rýchlejšie. Dvojnásobne viditeľní a počuteľní museli ujsť všetkým potenciálnym nepriateľom.

Slnko sa už schyľovalo na západ, keď stromy začali rednúť a Vhalla musela koňa spomaliť. Šokovane hľadela na vodu, ktorá

sa tiahla až za horizont. Z jej zrkadlistej pokojnej hladiny vytŕčali kamenné štíty. Zdesene skontrolovala kompas. Celý deň z neho nespúšťala pohľad ani na minútu. Nemohla zísť z cesty.

Bola už na pobreží? Vhalla počula historky o mori. Šírom vodnom fenoméne nepredstaviteľnej monumentálnosti. Námorníci rozprávali o jeho nástrahách, vlnách takých veľkých, že dokázali zhltnúť loď, morských príšerách a pirátoch, ktorí striehli na vonkajších ostrovoch medzi hlavným kontinentom Ríše a legendárnou, brutálnou Ríšou Polmesiaca. Niektorí námorníci dokonca hovorili, že svet je ešte oveľa väčší, no väčšina to považovala za báchorky.

Kôň a jazdkyňa boli smrteľní a potrebovali si odpočinúť. Bojovníkovov prudký dych cítila aj v jeho dvíhajúcich sa bokoch. Bol na pokraji síl. Zažmurkala a aktivovala svoj magický zrak.

Svet okolo sa zmenil, stromy a rastliny vnímala v hmlistých odtieňoch sivej. Nevidela nijaký pohyb, ľudí ani mágov, nikde nablízku. Odvážila sa zoskočiť na nechránenú skalnatú pláž.

Odviedla koňa k hájiku, ktorý sa stáčil preč od lesa a zatáčal sa do malej zátoky na brehu. Pre koňa a jazdkyňu to stačilo, aby neboli na očiach.

Vhalla sa podlamovali nohy od vyčerpania, keď zoskočila z koňa. Aj keby precválala polovicu sveta, to, čo mala za sebou, bol úplne iný typ jazdy. Stehná mala oškreté a boľavé. Vošla do vody a tá bola presne taká chladivá a upokojujúca, ako dúfala.

Vtedy si všimla, že je sladká. More, o ktorom čítala, bolo slané, a nie pitné. Lenže ako Vhalla zistila, keď sa hlavou ponorila pod priezračnú hladinu, táto voda sa naozaj dala piť.

Až sladká chuť vody Vhalle pripomenula, aká je smädná, a mala čo robiť, aby jej nevypila priveľa a prirýchlo. Keď opäť vyrazia a nebude môcť vypočuť volanie prírody, nafúklo by ju a zostalo by jej zle.

Zaklonila hlavu, aby už viac nemohla chlípať a zahľadela sa na žiarivú modrú oblohu. Už to bol viac ako týždeň, čo videla čistú oblohu, a až do tohto okamihu si neuvedomovala, ako po nej v srdci túžila.

Odvliekla svoje zmáčané nohy späť na pláž a zvalila sa vedľa Bojovníka. Kamenný ochranný múr Serien popraskal a zrútil sa a vo Vhalle zanechal pocit, akoby ju práve vyplavilo z jazera. V kútiku očí ju pálili slzy.

Pritiahla si kolená k hrudi a čelo si položila na mokrú vlnu. Namiesto bolesti, ktorú v sebe nosila celé týždne – bolesti z Larelinej smrti, z toho, že je tak ďaleko od všetkých, ktorých milovala, a všetkého, čo poznala, a teraz aj bolesti nad Aldrikovým stavom myslela na mapy a všetko, čo kedy čítala o Severe.

Nevšímala si mravčenie v perách, keď si spomenula na bozky, ktoré si s Aldrikom ukradli noc predtým, ako vkročili na Sever. Radšej uvažovala nad tým, kde sa asi nachádza. Dovtípila sa, že musí ísť o jazero Io. Zakázala si myslieť na Fritzov ustaraný pohľad a pokúšala sa recitovať všetky informácie o najväčšom sladkovodnom jazere na svete, ktoré poznala.

Nespomínala si, kedy zaspala, ale keď znovu otvorila oči, slnko sa už skláňalo za obzor. Prešli tri hodiny, možno. So skrivenou tvárou vystrela nohy. Bude to musieť vydržať.

„Aldrik,“ zašepkala. „Zoženiem ti pomoc, už čoskoro.“

Tie slová do nej znovu vliali energiu a v duchu si ich opakovala, aj keď nútila svaly, aby sa prebrali. *Aldrik, Aldrik, Aldrik*. Jeho meno bolo bodkou za každým mučivým stonom, keď sa pokúšala opäť nájsť spoločný rytmus s Bojovníkom. Všetku bolesť, čo cítila, od svalstva až po srdce, vítala. Nespoliehala sa na ľadové a trními obohnané srdce Serien. Toto musela zvládnuť ona sama. Aldrikov život zachráni *vlastnými* rukami.

Naslepo trielila dňom. Bojovník kľučkoval pomedzi stromy a uhýbal sa nízkym konárom. Chytil druhý dych a jeho nohy sa rozbehli do trysku. Jej Kanál bol ešte vždy slabý, no tú trochu mágie Vhalla využívala, aby mu pod kopytá naviala vietor. Dilemu, či používaním mágie Aldrika neochudobňuje o silu, vytesnila. Čokoľvek urobila, mohla ho tým ohroziť, tak sa sústredila na cestu pred sebou.

Zotmelo sa, deň sa menil na noc a Vhalline viečka oťaželi. Ani ona nevyšla z pádu bez ujmy a každá ranka, čo utŕžila, akokoľvek povrchná, bola natrhnutá a krvácala. Nakoniec ich únava donútila spomaliť. Vhalla by najradšej kráčala alebo klusala, len aby úplne nezastali. Výčitky mala už aj pre tie prespaté hodiny.

Žmurkaním odohnala vyčerpanosť a pokúsila sa opäť vyraziť. Koruna stromov tu bola mimoriadne hustá a neprenikol cez ňu ani len náznak svetla. Zaklonila sa a hľadala medzeru medzi stromami, cez ktorú by im mohol cestu osvetliť mesiac.

A srdce jej zamrelo.

Vysoko hore sa tiahli siluety domov a lávok vstavaných do konárov a stromov a tienili mesiacu. Čítala o severských mestách v oblakoch, ale považovala to za rozprávky, nie fakty. Ešte aj keď

stála pod jedným z nich, nemohla uveriť očiam, aké veľké sú tie domy v korunách stromov.

Spomalila koňa do chôdze, takže takmer stáli na mieste. Odvážila sa žmurknúť a prepnúť na magický zrak a až jej zaskočilo. Tam hore, vysoko nad ňou, v temných obrysoch domov, videla nezameniteľnú žiaru ľudí. Nie iba zopár osôb, ale zástupov, na každom strome a takmer v každej stavbe. Bola obklúčená zo všetkých strán.

Pomaličky si natiahla kapucňu drôtenej košeľe a pritiahla opraty. Kôň sa posúval vpred po centimetroch, takmer nehlučne. Plytko dýchala a srdce jej bilo opreteký.

Kým konečne minula osídlia, pľúca jej horeli od plytkého dychu napriek panike. Ich únik išiel ako po masle, kým Bojovník lútostivo nezaerdžal a protestne nepotriasol hlavou, lebo Vhalla nervózne šklbla opratami. Cinkot zubadla jej zvonil v ušiach ako nekonečná ozvena. Doniesol sa aj do uší ľudí nad nimi, ktorí sa rozhýbali a pozapaľovali ohne.

Vhalla pleskla opratami a svižne popchla koňa, čo ho donútilo vyraziť plnou parou vpred. Zhora začula výkriky prebúdajúceho sa nepriateľa.

Nocou sa niesli hlboké a melodické volania v jazyku, ktorý bol Vhalle cudzí. Nemusela však poznať slová, aby vedela, že nie sú priateľské, takže hnala Bojovníka ešte rýchlejšie, pritiskajúc sa k nemu. Zhlboka sa nadýchla, keď začula, ako zhora vystrelili šípy.

Z vibrovania množstva uvoľnených tetív jej naskočila husia koža. Ďalší výkrik, jediné slovo a vzduch preťali šípy. Smrť pršala všade okolo nej. Hoci Vhalla si bola istá, že ju jej košeľa ochrá-

ni, kôň bol úplne nechránený; ak zomrie Bojovník, nemá veľkú šancu ani ona. Zvrtla sa v sedle a švihla rukou do vzduchu. Závoj vetra šípy rozprášil.

Tí hore protestne ručali plní hnevu, že pokračuje ďalej nezranená.

Druhý útok prišiel rýchlejšie a urýchlil aj Vhallinu narastajúcu frustráciu. Už čoskoro sa musí dostať z ich dosahu. Nad ňou aj za ňou sa rozhoreli ďalšie ohne a slabo ožarovali aj zem pod nimi. Svetlo odhalilo okraj mesta a Vhalla bola nútená riskovať život v nádeji, že keď sa dostane von, nebudú ju prenasledovať.

Opäť vo vzduchu zasvištali šípy. Vhalla sa zvrtla a všetky odrazila. Čakala, že začuje povel na tretí útok, no namiesto toho sa ozvalo čosi oveľa znepokojivejšie. Dve slová, ktoré zakričal niekto v lámanej južančine.

„*Veterný démon!*“

Stala sa ich korisťou. Dunenie kopýt prichádzalo zo smeru, kde sa začínalo mesto.

Vhalla precválala popod okraj mesta a vrhla sa do vítanej tmy. Ešte včera by sa tými jazdcami vôbec netrápila. Bojovník by predbehol každého bežného koňa, navyše s jej vetrom bol rýchlejší ako blesk na oblohe. Ibaže bol vysilený.

Vhalla sa vrátila k normálnemu zraku a obzrela sa cez plece. Videla ich v diaľke, ako sa rútia za ňou.

Mokrú, zadýchanú, zvierajúcu opraty, až jej beleli hánky, všetku energiu presmerovala do vetra v Bojovníkovom chrbte. Viac – obaja zo seba museli vydať viac. V slepom odhodlaní takmer nepostrehla svišťanie šípu.

Švihla rukou a zastavila ho v lete. Zatvorila päšť a trhla ramenom dozadu. Šíp sa otočil a vystrelil späť k svojmu pôvodnému majiteľovi. Vhalla videla, ako sa vnoril Severanovi rovno do oka, tomu, na ktorého ukázala prstom. Muž sa schúlil a zrútil sa zo sedla. Sťažka preglgla a odvrátila sa, zatiaľ čo výkriky ostatných boli čoraz hlasnejšie.

Oči, vždy bude mieriť na oči. Nemohla riskovať, či niekto je alebo nie je Zemský mág s kamennou pokožkou; veľa pokusov mať nebude. Ďalší lučištník napol luk čakajúc na svoju príležitosť.

Bojovník už ťažko dychčal a Vhalle bolo jasné, že sa ich musí zbaviť. Štyria jazdci za ňou cválali na čerstvých koňoch a mali výhodu, že boli oddychnutí. Otočila sa a ukázala prstom. Švihla rukou dohora a z tulca iného lučištníka sa uvoľnil šíp. Potočením zápästia a so sústredením zabijaka ho Vhalla poslala rovno do oka nič netušiaceho Severana.

Jeden z dvoch zostávajúcich jazdcov odbočil pomedzi stromy, no jeho spoločník sa hnal ďalej. Keď vybočil z cesty, uvedomila si, že sa ju snažia obklúčiť. Schmatla dýku priviazanú na zápästí a vrhla mu ju rovno do oka.

Medzitým Bojovníka dostihol posledný jazdec, žena, a vytiahla na neho zákerne zahnutú čepeľ. Mierila mu na bedrá. Vhalla švihla druhou rukou a žena sa skotúlala z koňa. Šanca, že by tá čepeľ podrezala padajúcu útočníčku bola mizerná.

Vhalla nedočkavo vystrela dľaň a po chvíľke sa k nej vrátila jej vlastná dýka. Otrela z nej krv do stehna a rýchlo si ju zastrčila do puzdra na zápästí, aby mohla opäť chytiť opraty. Zahryzla si do

jazyka, aby nezrevala na koňa, nech beží rýchlejšie; krik by tu nič nezmožol. Len čo by odhalil jej pozíciu.

Pevne stisla pery a prinútila sa zachovať pokoj. Nešlo o prvého človeka, ktorého zabila. Zabijala počas Noci ohňa a vetra, zabila muža, ktorí zavraždil Larel, zabijala holými rukami v Priesmyku.

Zžila sa s tým, čo musela urobiť. Uvedomovala si, že sa z nej stal zabijak. Práve ľahkosť, s akou dokázala zabiť nepriateľa bez toho, aby o ňom vôbec uvažovala ako o človeku, jej ukázala, ako ďaleko zašla na ceste, ktorou sa nikdy nechcela vydať. Pre ňu to boli telá, nepriatelia, prekážky, *no neboli to ľudia*.

Vhalla, rozptýlenú vnútorou dilemou, totálne zaskočil útok prichádzajúci zo stromov. Zhora sa zniesol Zemský mág a čepeľou jej mieril rovno na zátylok. Vhalla sa pokúsila uhnúť v poslednej sekunde, no neskoro. Čepeľ sa odrazila od drôtenej kapucne, no aj tak sa jej zahmlelo pred očami a v ušiach jej zvonilo.

Žmurkala, aby sa spamätala, kým poháňala koňa dopredu ďaleko od útočníka. Zemskí mágovia preskakovali z konára na konár v korunách nad ňou – voľní a nebojácni. Liany oživali, aby vyšli v ústrety ich načiahnutým rukám a umožnili im vznášať sa vzduchom. Pokrútením či potahaním sa liana scvrkla a ovinula sa okolo konárov, aby ich podoprela.

Chcela nad tým žasnúť; možno by aj žasla, keby sa ju nepokúsali zabiť. Ďalší sa zniesol nižšie a Vhalla sa musela prikrčiť až k boku sedla, aby sa mu uhla. Napriamila sa a jedným rýchlym pohybom vytiahla dýku, lebo už na ňu útočil tretí. Vrhla ju cez lianu, na ktorej visel.

Zrútil sa z oblohy. Vhallu na okamih zradila myseľ, keď jej ukázala iné telo kotúlajúce sa vo vzduchu.

Zavrčala a namierila dýku na ďalšieho Severana, ktorého uvidela, spoliehajúc sa na rovnakú taktiku. Veď ona im ukáže, že sa nevypláca hojdať nad hlavou Veternej čarodejky. Ďalšie telo spadlo na zem s nechutným zadunením a Vhalla trielila ďalej. Potočením zápästia sa dýka vrátila do jej dlane.

Bojovník spomalil a Vhalla opäť šklbla opratami. Vôbec po prvý raz ju kôň neposlúchol. Zachvátil ju nepokoj.

Päť ďalších Severanov neúnavne preskakovalo zo stromu na strom nad ich hlavami a svitanie sa menilo na skoré ráno. Vhalla bola presvedčená, že natahujú čas, kým sa jazdec s koňom nevyšilia. Ona by na ich mieste robila to isté. Bojovník dychčal od vyčerpania.

Ich prítomnosť ju znervózňovala. So zatajeným dychom ich sledovala a čakala na útok. Prešla ďalšia hodina a Bojovník spomalil do klusu; predpokladala, že toto bude ten okamih, keď zaútočia. Ibaže Severania nespomaľovali. Prehupovali sa z konára na konár a tie sa natešene prehýbali, len aby privítali ich nohy a ruky.

Zahrávali sa s ňou ako mačka s myšou.

Bola to hra. Hra, kto sa unaví prvý. Kto urobí ako prvý chybu, čo ho bude stáť život?

Vhalla pomaličky siahla do brašny na jej boku – hore žiadna zmena. Ukradla si chvíľku, aby sa pozrela na kompas; ulávil sa jej, že sa nijako nevychýlila zo smeru.

Okolo obeda musel niekto vydať tichý rozkaz, lebo krovie na zemi okolo nich sa začalo sťahovať, plazivo, akoby bolo živé. Zno-

vu plesla opratami a kôň ju vypočul, vďakabohu. Načrela hlboko do svojich rezerv, keď sa Bojovník rozbehol a pod kopytá mu priviala vietor. *Možno im predsa len utečie.*

Jej nádej zhatil koreň, ostrý ako kopija, čo znenazdajky vyrástol zo zeme. Kôň prišerne zakvílil a zatrepal sa, napichnutý na drevený kôl. Vhalla vykrikla pri pohľade na jej nádeje zomierajúce v zemi pokropenej spenenou krvou žrebca.

Toto bol ten okamih, na ktorý čakal jej nepriateľ, a počula, ako sa na zem spustili všetci naraz. Otočila sa, vytiahla nohy zo strmeňov. Zároveň siahla k zápästiu a vytasila jedinú fyzickú zbraň, ktorú mala. Vrhla ju, keď padala z Bojovníka chrbtom dolu. Dýka vyletela širokým oblúkom. Preťala prvú lianu a takmer aj druhú, no zamotala sa do padajúceho zvyšku, ohla sa a zlomila. Urobila však, čo mala, a obaja Severania spadli.

Vhalla, kotúlajúc sa, počula slabý, tichý tlkot kdesi na hrane vedomia. Bol to tlkot srdca muža, ktorého sa pokúšala zachrániť, ktorý ju ochraňoval vlastným spôsobom napriek vzdialenosti a zraneniam.

Jeden zo Severanov sa vyšvihol späť na strom, no dvaja pristáli v jej tesnej blízkosti. Bojovník naďalej protestne dupal a pokúšal sa oslobodiť z hrotu, ktorý ho pomaličky zabíjal.

„Veterný démon,“ zavrčal muž a priložil jej meč pod bradu. Druhý Severan stál za ňou. Dovolil Vhalle posadiť sa, čo bola jeho prvá chyba. Vyštekol na ňu pár slov v jazyku, ktorému nerozumela, no využila príležitosť a potočila zápästím, aby mu mágiou vyrvala meč z ruky. Otočila sa a sledovala, ako sa zabodol do oka Severana za jej chrbtom.